VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad öfversättning från engelskan af Emilie Kullman.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Hon gjorde en kokett liten axelryckning, och Jan hoppade upp på släden och föll på knä bakom henne.

— Alltid, alltid måste jag be dig! puttrade hon. Bevars — du behöfver inte komma så nära, om du inte vill!

Den gamla ljufva utmaningen i hennes stämma var oemotståndlig, och Jan gaf ett ögonblick vika. Han lutade sig framåt, tills han borrade ner hakan i hennes silkeslena päls, och en sekund kände han det ljufva vidrörandet af hennes kind mot sin egen. Men så skrek han plötsligt till åt hundarna — så häftigt, att det skrämde henne—smällde och snärtade oafbrutet med piskan, hoppade af släden och började springa bredvid spannet, allt under det han manade på de arma djuren.

— Stopp! utbrast Mélisse och hoppade ur släden, då hundarna ändtligen flåsande började gå i gående. Du är grym mot hundarna, Jan! Se på deras käftar! Se hur de flåsar! Jan Thoreau, aldrig har jag sett dig köra så där sedan den natten vi hade vargarna efter oss!

— Och har du någonsin sett mig springa fortare? Utmattad föll han ned på släden. Jag minns bara en enda gång.

Han drog ett djupt andetag och kastade tillbaka armarna för att få mera luft i lungorna.

— Var det inte den kvällen vi hörde vargarna tjuta bakom oss? frågade Mélisse.

— Nej, det var många år sedan, då jag långt nere i södern fick höra, att min lilla Mélisse låg döende i pesten.

Mélisse satte sig i släden bredvid honom utan att säga något och smög blygt sin ena hand i en af hans stora, bruna näfvar.

— Berätta mig om det, Jan!

— Det var allt — jag sprang.

— Nu skulle du inte springa så fert för mig, eller hur?

Han såg djärft upp på henne och observerade, att hennes kinder icke voro hälften så starkt purprade som förut.

— Jag sprang ju för dig nyss — och det tyckte du inte om, svarade han.

— Jag menar inte så. Hon såg upp på honom, och hennes fingrar slöto hårdare om hans. För länge sedan — för många, många år sedan, Jan — gaf du dig stad för att kämpa mot pesten och höll nästan på att dö däraf — för min skull. Skulle du vilja göra det om igen?

— Jag skulle göra mer, Mélisse!

Hon betraktade honom undrande och forskande, liksom ville hon i hans ansikte finna något, som hon knappt vågade tro i hans ord. Långsamt steg han upp och lyfte också upp henne, och när han gjort det, tog han hennes ansikte mellan sina båda händer och såg henne rakt i ögonen.

— En dag ska' jag göra mycket mer än så för dig, Mélisse, och då — —

— Hvad då? frågade hon, då han tvekade.

— Då får du veta, huruvida jag älskar dig lika mycket nu som jag gjorde för länge, länge sedan, slöt han, sakta upprepande hennes egna ord.

Det var något i hans röst, som kom Mélisse att stå tyst, då han gick bort för att rätta på hundarna, men när han kom tillbaka och gjorde det bekvämt åt henne i släden, hviskade hon:

— Jag önskar, att du ville göra det snart, bror Jan!

NITTONDE KAPITLET.

Den nye agenten och hans son.

Då de återkommo till lägret, kommo Jean de Gravois och Croisset ut emot dem.

— Du har främmande, kära barn! ropade Jean till Mélisse. Två herrar, som kommit från London med sista båten, och den ene är yngre och vackrare än din egen Jan Thoreau. De väntar på dig därhemma, där far håller på och ger dem middag och berättar dem, hur härligt kaffe du skulle ha kokat, om du varit hemma.

— Två! sade Jan, då Mélisse lämnat dem. Hvilka är det?

— Den nye agenten, herr Timothy Dixon, röd och tjock och stinn! Och hans son, som kommit ut för att rea sig, säger han, och jag tror, att han får det han söker, ifall han stannar här länge, Jan Thoreau, för han tittade litet för djärft på min lowaka, då hon kom in i förrådet nyss.

— Men jag tittar också gärna, närhelst jag kan komma åt, inföll Jan skrattande.

— Du ja! Det får du gärna göra, Jan Thoreau. Men utlänningen — honom får jag lefvande, om han understår sig att titta för mycket på henne!

— Det var en gång en utlänning som kom. Du minns?

— Jag minns, sade Jan.

Han kastade en blick bort på det hvita korset, som kännetecknade Mukees graf i skogsbrynet, där jättefurans skugga om sommarkvällarna öfverskyggade den.

— Och — han — dog, sade Jean de Gravois och knöt sina mörka händer. Gud förlåte mig, men jag hatar de där rödhalsade männen från andra sidan hafvet.

Croisset ryckte på axlarna.

— Ena kräk! hväste han. Det finns två i Nelson House och två i Wholdaia och en — —

Ett häftigt utrop undföll Jan, och då Croisset vände sig om, såg han honom stå bland sina hundar, blek som döden och med de svarta ögonen gnistrande, som om han strax bakom sig sett något, som fyllde honom med fasa.

Då mannen, förskräckt öfver denna anblick, vände sig bort, rusade Jean fram till Jan.

— Helgonen skydde oss, men det där var en ptäck vrickning! skrek han högt. Nästa gång vänder du släden försiktigare, då hundarna fortfarande är förspända! Sakta hviskade han, under det att han lätsades undersöka Jans hand:

— För t—n, ämnar du tala om det för honom?

Jan försökte skratta, då Croisset kom för att se hvad som händt.

— Vill du ta hand om hundarna, Henri? frågade Jean. Det är bara en lindrig vrickning, som Iowaka kan kurera med en dosis af sitt liniment. Medan de aflägsnade sig — Jan fortfarande blek som den gråa snön under hans fötter — tillade Gravois: Du är en dåre, Jan Thoreau. Det är fullt hus i stugan hos er; du kan äta middag hos mig.

— Kräk! hväste Jan åter. Uslingar!

— Jag säger dig, att det betyder ingenting — ingenting! sade Jean och grep honom i armen. Du är en man. Du måste bekämpa det och glömma. Ingen mer än du och jag vet något.

— Ni talar aldrig om, hvad ni läste i papperen? utbrast Jan häftigt. Svär det!

— Det svär jag vid den Heliga Jungfrun!

— Då, sade Jan sakta, får Mélisse aldrig veta det!

— Aldrig, sade Jean. Hans mörkhyade ansikte lyste upp af glädje, då Iowakas ljufva röst nådde dem, där hon satt i sitt lilla hem och sjöng en vaggvisa. En dag kommer Mélisse att sjunga likadant därborta, och det blir för dig, Jan Thoreau, liksom min lovaka sjunger för mig.

En timme senare gick Jan långsamt öfver allmänningen till Cummins' stuga. Då han ett ögonblick stannade vid dörren, hörde han ett skratt, som var honom främmande, och då han öppnade den för att gå in, stannade han förvirrad och obeslutsam. Mélisse hade stigit upp, då hon hörde honom komma, och hans blick gled hastigt från hennes purprade kinder och till den unge mannen, som satt midt emot henne. Med nervös, darrande stämma sade hon slutligen:

— Herr Dixon, detta är min bror Jan.

— Jag är glad att göra er bekantskap, Cummins.

— Thoreau, rättade Jan lugnt och tog den framsträckta handen. Jan Thoreau.

— Å, jag ber om förlåtelse. Jag tänkte... Han vände sig frågande till Mélisse. Rodnaden blef än djupare på hennes kinder, vid det hon började duka af.

— Vi är inte släkt, fortsatte Jan och bemödade sig att tala lugnt och bestämdt. Vi har bara lefvat under samma tak alltsedan hon var ett litet barn, och därför har vi blifvit som bror och syster.

— Miss Mélisse har berättat mig om hur präktigt ni sprang i morse, utbrast den unge engelsmannen, och han rodnade lätt, då han varseblef den unga flickans förlägenhet. Jag önskar, att jag också hade sett det!

— Det får ni nog snart tillfälle till, genmälde Jan, fängslad af den andres öppenhjärtighet. Inom fjorton dagar ger sig våra springare af ut bland trappers.

— Och jag får följa med?

— Ni får följa med mig, om ni kan springa. Jag ger mig af i öfvermorgon.

Mélisse lyfte icke på hufvudet, då han gick ut.

— Jag har gömt middag åt dig, Jan, sade hon sedan sakta. Hvarför kom du inte förr?

— Jag har ätit middag hos Gravois, genmälde han. Jean sade, att du var nog inte beredd på fem, Mélisse; därför antog jag inbjudningen.

Han tog ner en päls från väggen — Mélisse hade lagat den åt honom — kastade den öfver armen och gick ut.

— Jan!

Han vände sig långsamt om, medveten om att det mot hans vilja låg något främmande i hans sätt, som hon icke kunde förstå.

— Hvarför ger du dig af i öfvermorgon — två veckor före de andra? Det har du inte talat om för mig.

— Jag ger mig af hundra mil söderut, svarade han.

— Vägen till Nelson House?

— Ja.

Å! Hennes läppar kröktes smått hånfullt. Därpå skrattade hon, och en röd fläck glödde på hvardera kinden. Jag förstår, broder, sade hon sakta. Förlåt mig, att jag frågar dig så mycket! Jag hade glömt, att Mac Veighflickan bor i Nelson. Iowaka påstår, att ho när så ljuf som en vild blomma. Jag önskar, att du ville låta henne komma bit och hälsa på oss någon gång, Jan.

Jans ansikte blef först blossande rödt, så hvitt, men Mélisse såg endast den första verkan af hennes på måfå framslungade antydan och sysslade fortfarande med diskarna.

— Jag viker af in i Creelandet, innan jag kommer till Mac Veighs, hade han på tungan att säga, men orden fastnade på hans läppar och han teg.

Några minuter senare träffade han Jean de Gravois. Den lille fransmannens uppsyn var mörk och dyster, och han blåste ut det ena rökmolnet efter det andra ur sin pipa, då Jan sade honom, hvarför hna genast gaf sig af söderut.

— Flyr! upprepade han för väl tionde gången med en hånfull krökning på öfverläppen. Jag är ledsen, att jag gaf dig min ed, Jan Thoreau, annars skulle jag själf gå och berätta Mélisse hvad jag läste i papperen. Bah! Hvarför kan du inte glömma?

— Det kan jag kanske — en dag, sade Jan. Det är därför jag far söderut två veckor förr, och jag blir borta till efter den stora rostningsfesten. Stannar jag här en vecka till, kommer jag att tala om det för Mélisse, och då — — —

Han ryckte på axlarna.

— Och då — hvad då?

— Då skulle jag gå för alltid.

— Stanna då en vecka till, Jan Thoreau, sade Jean och knäppte med fingrarna, och om det blir så, som du sagt, ja, då svär jag att öfverlämna mina båda Iowakas och lille Jean åt vargarna!

— Jag ger mig af i öfvermorgon!

Följande morgon beklagade sig Iowaka för Mélisse, att Gravois var sur och butter som en björn.

— En märkvärdig förändring har kommit öfver honom, sade hon. Han bara ryeker på axlarna och svär! Jag kunde knappt sofva i natt, så brummade han. Jag undrar hvilken ond ande, som flugit i min Jean?

Mélisse undrade detsamma om Jan. Hon såg icke mycket till honom under dagens lopp. På middagen berättade Dixon, att han slagit ur hågen att följa med Thoreau söderut.

Följande morgon hade Jan begifvit sig åstad, innan hon steg upp. Hon kände sig djupt sårad. Aldrig förr hade han gifvit sig af på någon längre tripp utan att tillbringa de sista timmarna hos och med henne. Hon hade med afsikt bedt fadern hålla agenten och hans son kvar i magasinet, så att Jan skulle få tillfälle att vara ensam med henne, då han tog afsked. (Forts.)

Copenhagen Snuff

Det bästa tobaksfabrikat i marknaden.

A1 FRITT PROF.

Endast för personer bosatta i Canada.
Blott ett prof till hvarje person.
Klipp ut denna kupong, fyll ut densamma och sänd den per post till oss.
(Skrif tydligt.)

Namn .....
Gata och nummer .....
Plats ..... Provins .....

NATIONAL SNUFF COMPANY Limited.
900 St. Antoine Street, Montreal.

FARM OCH HEM.

LIFVETS FRISKASTE SÅNG.

Du härliga haf, lifvets friskaste sång,
Du kan vagga som boljande siden —
Du kan tumla som vilddjur i dödande språng,
Men mitt hjärta du har hela tiden.

Jag är född till att vara den friaste man,
Och så sällan jag refvat mitt segel —
Mellan himmel och haf lifvets lycka jag fann —
Gick det hvitt eller låg som en spegel.

Jag ej prisat den iskalla Venus' namn,
Hvilkens barm ej kan hafvas i vågor —
Jag har dyrkat lidelsens stormande famn,
Och kvinnohjärtan i lågor.

Därför storma, o, haf, vräk boljornas skum
Öfver relingen in liksom flingor!
För stormens farliga drottning gif rum
Under hvalf af blixtrande klingor!

Du blåögda drottning, eldig och ung —
Din kyss är trolös som vågen,
Men du korar hvar man till hjälte och kung,
Som har djärfva drömmar i hågen.

O, hafvets stärkande, hårdande vind! —
När du stormar fram öfver däcket,
Du ger ungdom åt hjärtat, bryner min kind
Och ger sång åt det svarta bläcket.

Jag lyssnar till dig som en jag haft kär
I ungdomens soliga stunder,
Och när en gång mot natten och döden det bär —
Må hos dig, o, haf, jag gå under!

Daniel Fallström.

En jordbrukets reformator.

Som det var den 27 juli 1742 som landthushållaren och politikern Rutger Maclean föddes, kan det ju ej vara utan på sin plats att med några ord erinra om hans vackra lifsgärning.

Med afseende på hans offentliga lif må nämnas, att han inom militärståndet avancerade till major vid Kalmar regemente, inom hofhållen till kammarherre hos drottning Sofia Magdalena, samt att han var ledamot af Vetenskapsakademien och hedersledamot af Landtbruksakademien.

Vid tillträdet af Svaneholms stora säteri i Skåne, som han ärfde efter sin morbroder, öfverste Coijet, fann han egendomen i vanhäfd och godsets underhafvande, genom okloka och orimliga kontrakter, försänkta i fattigdom, liknöjdhet, lättja och okunnighet. Med en viljekraft, som förtjänar lika mycket pris som beundran, grep han sig genast an med en omdaning, huru mycket sam hans underlydande än stretade däremot.

Hela godset enskiftades och indelades i farmer, som omhägnades och bebyggdes. Arrendet, som förut utgått i arbeten och betungande körslor till herrgården, förvandlades i en billig penningafgift. Åkerbruket förändrades och sköttes efter en af ägaren själf uppgjord cirkulationsmetod. Och Svaneholms gods, som då Maclean mottog detsamma, med nöd kunde lifnära sju hundra utsvultna, trögа och usla varelser, hade vid hans död att uppvisa tolf hundra arbetsamma, välmående och förnöjda människor.

I jämna steg med den ekonomiska förbättringen drog han äfven försorg om den moraliska. Själf lät han anlägga folkskolor, aflönade lärare, författade och utdelade till sina bönder och torpare en liten skrift, kallad "En husfaders göromål" o. s. v. Men såsom alltid är fallet med nya goda reformer, möttes äfven denne dristige mans sträfvan af dem, som icke kunde lägga positivt hinder för densamma, af uppenbart begabberi, särdeles inom den provins, där man hade tillfälle att på nära håll följa hans förehafvande. Han var dock nog lycklig att få upplefva den tid, då han såg sina företag både bära frukt och vinna efterföljd mångenstädes i landet. De högljudda ropen, att godsägaren gjorde sig utfattig genom sin "fantasi", blefvo efterhand svagare och tystnade alldeles, då man vid hans frånfälle fann hans förmögenhet fördubblad. Vid 1800 års riksdag lät adeln, till erinran om hans förtjänster, öfver honom slå en minnespenning, och vid riksdagen 1809 inbjöd prästerståndet de öfriga stånden att gemensamt med sig hembära skånska jordbrukets och folkbildningens reformator uttrycken af deras aktning och tillfredsställelse för hans fosterländska och människovänliga verksamhet.

Äfven i politiken spelade Maclean en ej obemärkt roll. Vid 1786 års riksdag var han en af det mot Gustaf III oppositionella landtpartiets ledare och medlem af statsutskottet. 1789 var han medlem af bankutskottet och var en af de 19 adlige oppositionsmän, som konungen ansåg nödigt att arrestera för att betrygga förenings- och säkerhetsaktens antagande af adeln. Vid 1809 års riksdag verkade Maclean, som nu, trots sina nästan republikanska åsikter, var en af gustavianska partiets mera framskjutna män, ifrigt för att tillförsäkra ständerna rätten att uppgöra konstitution, innan konungen valdes.

Rutger Maclean afled på Svaneholm den 14 januari 1816.

Hur man hindrar mjölk att surna under transport.

Knappast någonting vållar under den varma årstiden så mycket besvär för landtmannen som just det att hålla mjölken från att surna under transporten till afsättningsorten. Farmaren är i själfva verket nästan den ende, som ställes ansvarig, om mjölken ej är som den bör, då den ankommer till mejeristen eller konsumenten. Det gör sålunda detsamma, att en del mjölkförsäljare äro vårdslösa och på så sätt bära skulden till att mjölken skämmer sig fort — farmaren är det i alla fall, som i sista hand får sitta emellan för missförhållandet.

Nu är det ju ock en sanning, att det till stor del beror på hur mjölken blir ansad just de första timmarne efter mjölkningen, om den skall behålla sig frisk den önskade tiden. Därför är det äfven landtmannens oafvisliga plikt att göra hvad på honom ankommer, så att mjölken ej onödigtvis och allt för tidigt skämmer sig. Af den anledningen kan det ej häller skada att här ge några små antydningar om saker, som landtmannen kanske känner till, men som han likväl måhända är litet för mycket benägen att glömma.

Först och främst bör man sålunda komma ihåg, att det är nästan omöjligt att hålla mjölken frisk, om mjölkkärlen ej äro fullständigt rena. Den minsta partikel af smuts bär nämligen i sig de baciller, som närmast vålla att mjölken surnar, i synnerhet är detta fallet under sommaren.

Därför alltid rena, väl torkade mjölkkärl.

Näst komma kornas jufver. Dessa hållas ej alltid rena, utan tillåter sig kanske mjölkaren den försummelsen att sätta sig ned och mjölka, utan att ens ha så mycket som torkat af jufret med en duk. Följden på dylik vårdslöshet blir emellertid gärna den, att en del orenlighet under mjölkningen faller från jufret ned i mjölken, och att denna sedan surnar, behöfver man väl ej nämna.

Men äfven vid högt uppdrifven renlighet, kan mjölken under de heta sommardagarne lätt surna, om man ej ser till att den i tid blir afkyld. Såsom regel borde därför hvarje landtman ha, att alltid så fort som möjligt afkyla mjölken, antingen genom att placera den på is eller i iskallt vatten. Ju fortare denna afkylning blir gjord desto bättre. Följaktligen bör man föra mjölken direkt till iskällaren eller den öfvertäckta källan, innan man sänder den vidare till mejeriet eller staden.

Alla dylika arbeten taga tid, det vet ju en hvar. Men i betraktande af att mjölken bringar landtmannen stora inkomster, om den rätt skötes, borde denne aldrig draga sig för att göra hvad som på honom ankommer för att endast fullkomligt frisk sådan tillhandahålles; detta så mycket mer som det årligen kostar många små oskyldiga barn lifvet att en del personer, som handhafva mjölken, äro vårdslösa.

Skvaller.

Om skvallret heter det i en längre artikel i en engelsk tidskrift bl. a.:

Det är intet tvifvel om att det vulgara slaget af skvaller är en ovana, som kan uppstå redan i barndomen och som, när den en gång slagit rot, är oerhördt svår, ja nästan omöjlig, att arbeta bort. Litet hvar känner nog till hem, där barnen uppmuntras att för sina föräldrar rapportera allt möjligt, som de se och höra utom hemmet. De tränas på detta sätt tidigt i konsten att föra omkring skvaller och bli snart mästare i den sporten.

En klok och präktig kvinna, som hade en stor familj, gjorde det till absolut regel att saker och inte personer skulle diskuteras vid hennes bord. Ingen kritik af den eller den personen var tillåten, och om någon öfverskred denna bestämmelse påpekades det lugnt, att hvad andra människor företogo i sina hem inte skall göras till föremål för diskussion af utomstående. Detta exempel kunde med fördel följas af åtskilliga! En dam, som en gång hörde talas om detta, utbrast:

— Men nu, så dödande ledsamt! Saker och förhållanden intressera mig inte det ringaste, bara lefvande människor. Jag tycker om att veta hvad de göra, tänka och säga, och mer än allt annat i världen har jag lust att tala om det alltsamman!

När lusten är så öfvermäktig som i det fallet är möjligen det bästa vederbörande kan göra att hängifva sig åt den med moderation men hålla styr på sin tunga. Harmlöst prat om ens medmänniskor kan, så länge elakheten hålles borta, bara skada den pratande själf genom förlusten af tid och energi. Men det är åtminstone en plikt för hvarje kvinna med ansvarskänsla att se till att ingen människas karaktär angripes i hennes hem eller på hennes initiativ och att ingen kritik tillåtes, som kan urarta till förtal. Ty säkert är att det eloka skvallret gör lifvet än svårare och mer inveckladt, förbittrar människorna, bereder oskyldiga och ovetande personer onämnbar skada. Det är ett brott, för hvilket knappast någ ot straff är för hårdt.

Inte så, att vi aldrig skola tala om våra medmänniskor. Vi kunde inte lefva i något samhälle utan att göra det. Men vi borde vara mera högsinta äfven i våra privata outtalade domar om vår nästa.

Om vi kunde komma ihåg att vi känna både personer och förhållanden endast delvis, skulle det hjälpa oss mycket. Hur ofta ha vi inte skämts öfver våra hemligaste tankar, när vi plötsligt fått se någon i ett nytt och alldeles oväntadt ljus, som uppenbarat något storslaget, hjältemodigt för oss! Men inte ens sådana erfarenheter göra ibland ett varaktigt intryck på oss eller göra oss klokare och mindre förhastade i våra omdömen.

Fastän kvinnorna så långt man kan minnas tillbaka beskyllts för att vara skvallrets hufvudutöfvare, kan den som känner männen ingalunda förklara dessa oskyldiga. Det är alldeles förvånande, hvilka trivialiteter som kunna sysselsätta äfven de mest intelligenta mäns intresse. Inte ens de största intellekten gå fria därifrån, och när de mötas i domen öfver en annan man skräda de minsann inte orden. Om de ha något emot honom klä de utan barmhärtighet all heder och ära af honom. Utan tvifvel lida männen af en afundsjuka, jämförd med hvilken kvinnornas måste blekna.

Intetdera könet har någon rätt att anklaga det andra. Skvallersjukan är lika vanlig hos båda.

Men ha vi nu kommit någon hvart genom detta blottande af det dagliga lifvets små, svårigheter? Det har varit värdt något endast om det hjälpt oss att ta vårt förhållande till våra medmänniskor i betraktande på nytt och att noga vakta på vår tunga, denna ostyriga tingest, som hvarken man eller kvinna fullt mäktar tämja.

Den ifrige bokvurmen.

En bokvurm, som bodde i Bordeaux, Frankrike, fick i en katalog från en antikvitetsbokhandlare i Paris syn på titeln på en bok, som han i trettio år önskat komma öfver. Han såg på klockan och fann, att han just hade lagom tid att hinna med tåget till Paris. Han tog pengar ur sitt kassaskåp, skyndade till järnvägsstationen och infann sig hos bokhandlaren och köpte den åtrådda boken. Då bokhandlaren slog in boken, sade han:

— Jag förmodar herrn bor här i närheten?

— Nej. Jag har nyss kommit från Bordeaux, blef svaret.

Bokhandlarens häpna min kom bokvurmen att inse, att han rest sextio svenska mil i nattrock och tofflor, utan att han lagt märke till det.

ABSORBINE

botar försträckta, uppsvullna fotleder, lymphangitis, "poll evil", fistel, spikbölder, svullnader; stannar lamhet och lindrar smärtor. Helar sår, skrämor, kontusioner, skoskaf. Det är Antiseptiskt och bacilldödande.
(icke giftigt).

Bildar icke blåsor eller borttager hår, och hästen kan användas. Behagligt att använda. $2.00 flaskan, levererad. Beskrif ert fall för speciella instruktioner och bok 5 K gratis. ABSORBINE, JR., antiseptiskt liniment för människor botar förstrackningar, smärtsamma, knutiga, svullna ådror, vatten i benen. Koncentreradt — endast några droppar behöfvas för hvarje gång. Pris $1 per flaska hos handlare eller tillsändt.

W. F. YOUNG, P. D. F.,
178 Lymans Building, - Montreal, Que.

SASKATCHEWAN

Ogräsproblemet.

Utan tvifvel är den mest allvarliga frågan för er och edert kommunalråd den fråga, som uppstår i samband med skadligt ogräs. Om edert distrikt blifvit besmittadt med ogräs, är skadan gjord, och hvem som än bär ansvaret därför, står dock problemet kvar. Där ogräset ännu icke blifvit alldeles allmänt, måste man rikta sin sträfvan på att hålla det ute. Då man studerar problemet, visa sig följande fakta:

(1) Det nuvarande systemet har misslyckats i Ontario, Manitoba, Dakota-staterna och östra Saskatchewan.

(2) Den verkliga lösning är bättre farmning.

(3) Ogräsinspektorns verkliga arbete är att undervisa men på grund af den vanliga meningen, att ogräsinspektorn är ett slags polis är det svårt att få den rätta mannen därtill, och då man erhållit en sådan, har han stora svårigheter på grund af sin felaktiga ställning.

(4) Det är löjligt att sända en man in i mitt eller edert fält för att se, om vi hafva ogräs, och ytterligare mer, det är en felaktig idé. Hvarje man borde vara sin egen ogräsinspektör, och tills vi genomfört denna senare idé, skola vi uttöra litet. Den enda man, som bör inspektera sin farm, är ägaren, som är här hela tiden. Inspektionen en eller två gånger om året af en s. k. ogräsinspektör är icke mycket bevändt med.

(5) Det är mycket få platser lagstiftning är till nytta, men naturligtvis behöfva vi den för sådana platser. Generellt taget, om vi utså god säd, odla på modärnt sätt, sätta stängsel kring farmarna, äro i allmänhet goda farmare, skall ogräset på en grannes land icke mycket angripa årets skörd på vår mark.

(6) Vårt nuvarande system kan icke framkalla den allmänna meningen, att hvar och en är sin egen ogräsinspektör eller undervisa i bättre farmprinciper. Något nytt medel kräfves. Följande plan skulle komma saken mycket närmare. Enligt den skulle vi erhålla tre gånger bättre resultat än vi någonsin kunna hoppas om under närvarande system. Hufvudidén är att finna det bästa systemet och att närma oss detta ideal i vårt arbete så nära vi kunna. Vi böra bortse helt och hållet från frågan om att erhålla männen o. pängarna o. öfverväga planen helt enkelt, huruvida vi kunna erhålla större effektivitet än under det närvarande systemet. Öfverlägg om saken med män i edert samhälle, som förstå förhållandena. Planen är i korthet denna.

Vetande att lösningen af hela problemet är bättre farmning, hvarför icke i hvarje kommun utse en man att utföra åkerbruksarbete för årliga terminer och för en lön, som sätter honom i stånd att ägna hela sin tid åt arbetet. Denne mans arbete bör i korthet vara: (1) Vara behjälplig i att erhålla godt utsäde och visa vikten af detsamma och profva ogräsfrö och knoppning. (2) Vara behjälplig i att införa bättre metoder i vårarbetet, sommarträdan och annat demonstrationsarbete. (3) Vara behjälplig att införa klöfver, alfalfa, gräs etc. (4) Planerande af hem och förskönande deras omgifningar. (5) Uppmärksamhet hela tiden på ogräs — vår, sommar och höst.

En sådan man bör hafva godt omdöme nog att veta, när och hvar han bör till bästa fördel utföra sitt arbete. Faktiskt bör en sådan man göra personligt arbete bland farmarne och hjälpa hvarje man, där det behöfs hjälp.

Den plan, som här skisserats, tro vi skola komma närmare förhållandena i västern än den närvarande.

Dessa män kunna föras till Saskatoon och gifvas två veckors kort kurs i landtbruk tidigt på året, som skulle blifva dem till stor nytta för sommarens arbete.

Detta är i korthet det system, som refererats till. Var god och noga öfverväg saken, öfverlägg med edert råd och låt oss höra eder mening.

Department of Agriculture
Regina - Sask.